

Umut Olsun Diye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Ocak 2019

Yarım ağız büyüyor sevinç
Her sarnıcı ayrı ayrı ihya eden
Yüzüme çarptığım bilumum su zerresi
Yine çapası kayıp bir tümleç gibi
Her ayrık simge
Ar damarım olmaya mahkûm şanlı bir tahliye.

Göğün kopan feryadına yatkındı dilim;
Dilsiz geçen ömrün koçanını serptim yem diye
Kuş sürüsünden ayrı düşmüş miladıyla
Kuşku barındıran yadsınamaz yüreğime
Son bir şans veren kaderin
İstifli gölgesinde
Hıçkırın
Kuş kondurduğum doğrularım kadar
Ayan beyan içimdeki tetikli hale.

Sonrasını maruzat sunmuştu madem
Taziyelerini aldı öğüttü matem:
Aşkın bam teline hürmeten
Beylik bir mizaçla
Çemkirdi deryalar
Aşkı şartlı tahliye eden
Yorgun kelamdan kaldırdı başını hâkim:
Belli ki; o da özlemişti adaleti.

Sehven yenik düşen her korda
Saklıydı hüviyet:
Namert bir elemden nasiplenip de yürek
Bağdaş kurdu aksanında şehrin;
Sevi dilinde iki ayrı yaka
Kavuşmak nedir bilmez ne de olsa!
Hele ki üstünü örtmüşse özlemin tülüyle.

Gördü görmesine her bağlacı

Kalp gözüne dirayet yüklendi
Tanrının hicvinde
Kaynadı kazan yürek hamdı nasıl da pişti,
Demezler mi, anam babam?
Zar tutan isyandan mesul değil mi bunca yalan?

Açılan kapının ardından su döktüm
Umut olsun diye
Ve tanıklığında gizemin
Açtım ellerimi
Sonların kabulünde
Başladım her kırık tekeri onarıp da
Düştüğüm yollarda
Bir su yatağına rast geldim
Gecenin sönük ferinde
Kaybolan haznesinde umutların
Kanayan her yaraya tuz basan
Esefin kılcal damarlarında
Çağladım.

O esintide yamulan imgelerimi aldım ve okşadım
Şiir diye öpen yüreklerin kanadına kondum ansızın:
Meylettiğim her yeminde
Bir bir sundum dileklerimi.

Metazori olmayan yürek dilinde
Kovdum öfkesini eşrafın
Yan bastı kelaynak kuşları:
Öğüttü içimdeki hüznü
Savaşçı yel değirmenine öykündüğüm
Mademki yüreğin zaferiydi
Her çöktüğüm mezar taşında
Nasıl ki rast gelmedim ismime:
Sıramı savmamıştım belli ki.